

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Landstinget. № 178.

Anden Session.

62de Møde.

Onsdagen den 15de Januar.

(Fortf.)

Thalbitzer: Under denne Sags 2den Behandling tillod jeg mig at yttre, at jeg kunde være tilbøielig til at stemme for et lignende Forslag, naar det var kommet frem under en anden Form, især fordi Udkastet brugte Udtrykket „sin Hest;“ ved det her stillede Forslag er det derimod naturligtvis Meningen, at naar Hesten kan skaffes tilveie, saa bør den gives tilbage til Eieren, om den ogsaa er gammel og udtjent, for at Staten kan faae de 36 Rbd. tilbage af Eieren. Jeg kom til denne Mening ved Forhandlingerne af den hele §. Det kom der under Omtale, hvem Hesten egentlig maatte ansees for at tilhøre, enten Staten eller Udrederen, og jeg kom da til det Resultat, at den tilhørte Udrederen, og derfor meente jeg ogsaa, at Staten heller ikke vilde have nogen Fordeel ved nu at indkalde disse Heste, som vare under Omtale, og at benytte sig af den Ret, som Frd. af 1774 hjemlede i enkelte Tilfælde. Jeg antog, at Staten heller ikke vilde have nogen betydelig Fordeel deraf, medens det vilde være til Tab for flere Udredere, maaskee til Fordeel for nogle Enkelte; thi naar Staten indkaldte alle disse Heste, saa vilde den faae en heel Deel gamle og udtjente Heste; den vilde gaae Glip af de 36 Rbd. for hver Hest, og istedet derfor modtage de gamle Heste, der vare af en langt ringere Værdi. Da det nu forekommer mig, at naar Udrederen blot faaer sin Hest tilbage, saa bør han ogsaa betale Statskassen den ommeldte Sum af 36 Rbd., enten det nu er en god, ung Hest, som nylig er stillet, eller en gammel og udtjent Hest, saa synes mig i Forslaget ikke at ligge nogen Uretfærdighed mod Udrederen, medens det efter min Forme-

ning vil være til Fordeel for Statskassen. — Da Sagen var under Behandling 2den Gang kom jeg ved denne § til at udtrykke mig mod min Villie saaledes, at den høitærede Indenrigsminister meget rigtigt gjorde en Modbemærkning. Jeg seer nemlig af de trykte Forhandling, at jeg har ytret, at det skulde erstattes af Statskassen. Men det har ikke været min Mening. Jeg vilde have sagt, at det skulde erstattes paa samme Maade som Lovforslaget gaaer ud paa, nemlig, at naar en Hest ikke tilveiebringes, saa skal Udrederen lade sig nøie med den Hest, Staten skaffer tilveie. Dette vil ogsaa fremgaae af, hvad jeg tidligere yttrede. Jeg tillader mig at bemærke dette, fordi jeg stemmer for det Billige og Retfærdige i, at Staten paa denne Maade søger at komme ud af Forholdet, ved at tilbagelevere Udrederne en Hest. — Hvis der altsaa kan skee en Omredaction af Forslaget, hvad vel nok kan blive Tilfældet, saa vil jeg understøtte, at det stillede Ændringsforslag bliver vedtaget af Thinget.

Indenrigsministeren: Der er ikke ved den Slutningsbestemmelse i § 2, som nogle ærede Landstingsmænd have andraget paa skulde gaae ud, sigtet til at tilveiebringe nogen egentlig Fordeel for de hidtilværende Udredere. Der er kun sigtet til en Simplification af Forholdet, som man navnlig har tænkt kunde komme nogle af de nærværende Udredere tilgode, som maatte opholde sig langt borte fra det Sted, hvor Hestene bleve fremstillede til Aflevering, og som derfor, for at undgaae Rejser, kunde have Anledning til at puse Forholdet berigtiget paa en simplere Maade, saaledes nemlig, at det hele Forhold kunde, uden at der blev videre Spørgsmaal om nogen Rejse for dem, ophæves ved en simpel Erklæring, som de skriftligt kunde afgive og fremsende, om at de ikke gjorde Fordring paa at faae nogen Hest, imod